

liga Anden. Den gör ”gemenskapens Kristus” närvarande.¹⁶

“När kyrkan tåligt lyssnar¹⁷, helar och försonar, blir den som mest självlysande – en gemenskap av kärlek, medkänsla, tröst, en klar bild av den uppståndne Kristus. Aldrig distanserad, aldrig på sin vakt, befriad från alla former av stränghet, så kan kyrkan låta trons ödmjuka tillit skina rakt in i våra mänskliga hjärtan.”¹⁸

ETT FÖRSÖK ATT BLI ”JORDENS SALT”

Gemenskapens Kristus kom inte för att inrätta de kristna som ett samhälle isolerat från andra människor, utan han sänder ut dem och ger dem i uppdrag att tjäna mänskligheten och genom sin närvaro bland andra sprida tillit och fred.¹⁹ Synlig gemenskap mellan kristna är inte ett mål i sig utan kan vara ett tecken bland människor: ”Ni är jordens salt.”²⁰

Genom sitt kors och sin uppståndelse grundade Kristus en ny form av solidaritet mellan alla människor. Genom honom är de barriärer, som splittrar människorna i olika grupper som står emot varandra, redan skakade i sina grundvalar, tack vare honom finns det nu bara en enda människofamilj som alla tillhör.²¹

Försoningen med Gud innebär också en försoning mellan människor.²²

Men saltet kan mista sin salta... Vi måste erkänna att vi kristna ofta döljer denna gåva som Kristus gett oss. Särskilt detta: Hur kan vi sprida fred om vi fortsätter att leva i grupperingar som inte lever i gemenskap med varandra?

Vi står nu mitt i ett historiskt ögonblick då det gäller att ge liv åt det erbjudande av kärlek och fred som vi fått ta emot. Kommer vi att göra allt vi kan för att röja undan de missförstånd som ofta råder och låta Guds gåva lysa i den enkelhet den hade i början?

Kan vi, utan att tvinga någon till något de inte är beredda till, gå framåt tillsammans med dem som inte delar vår tro men som helhjärtat söker sanningen?²³

I våra försök att skapa nya former av solidaritet och att öppna vägar för förtroende kommer vi att stöta på prövningar. Dessa prövningar kan ibland ge oss intrycket att det vi söker är ouppnåeligt. Vad gör vi då? Vårt svar inför våra personliga prövningar eller inför prövningar som andra utstår, är det inte att försöka älska mer och mer?

f. Alois

Mot en Ny Solidaritet

Under de kommande tre och ett halvt åren söker vår ”pilgrimsfärd för tillit” efter sätt att omsätta ämnena för detta brev om en ny solidaritet i handling.

Det gäller att finna en ny solidaritet som kan samla alla som är fredens och sanningens pilgrimer, både troende och icke troende.

Under tre och ett halvt år kommer vi att uppmuntra unga människor i alla världsdelar att inrikta sig på att samtala med varandra om sin längtan, sina intuitioner och sina erfarenheter.

2012: Uppmuntra varandra att leva i tillit till de människor vi har omkring oss och till människor som bor långt borta.

2013: Visa varandra hur man går till källorna för tillit till Gud.

2014: Försöka att synliggöra den gemenskap som alla som älskar Kristus kan leva i.

2015: Försöka bli ”jordens salt.”

För att sammanfatta resultaten av detta sökande och få ny kraft planerar vi

i augusti 2015:

ett möte i Taizé då vi kommer att söka former för en Ny Solidaritet

samtidigt som vi firar att kommuniteten funnits i 75 år och hundraårsminnet av broder Rogers födelse

För att så många unga människor som möjligt ska kunna bli lyssnade till kommer förberedelsemöten att hållas i alla världsdelar.

För att en ny solidaritet ska uppstå bland människor på alla nivåer, i familjen, samhällen, i byar och städer, mellan länder och kontinenter, krävs modiga beslut.¹

Men vi är medvetna om farorna och lidandet som tynger mänskligheten och vår planet, och vill därför inte ge efter för rädsla och resignation.²

- Även om mänsklig solidaritet alltid varit nödvändig behöver den förnyas och förnygras ständigt och komma till uttryck på nytt sätt. Idag, kanske mer än någonsin tidigare i historien, är det livsviktigt för den unga generationen att förbereda för ett mera rättvist delande av resurserna på jorden, en mera jämlik fördelning av rikedomarna, mellan kontinenterna och inom varje land.
- Ett uppsving för en ny solidaritet är möjlig. Den leds av övertygelsen att världshistorien inte är förutbestämd. Låt oss minnas några få exempel, bland annat: efter andra världskriget trodde en handfull politiska ledare på försoning, mot allt hopp, och började modigt bygga en europeisk solidaritet; en fredlig revolution kunde på djupet förändra läget för Filippinerna 1986; den stora folkliga rörelsen Solidarnosc förberedde, utan

Ändå blir det fina mänskliga hoppet ständigt hotat av besvikelse. Ekonomiska svårigheter som blir en allt större börda, ländernas ibland kolossala komplexitet och deras maktlöshet inför natur katastrofer – allt sådant har en benägenhet att skära bort hoppets nya skott.³

våld, en väg till frihet för åtskilliga europeiska länder; Berlin-murens fall 1989 var otänkbart några få år innan det inträffade; samtidigt började de latinamerikanska länderna att röra sig på vägen mot demokrati, och påbörjade en exempellös ekonomisk utveckling, där man hoppas att de fattigaste ska kunna gynnas utan fördröjning; slutet på apartheid i Sydafrika och Nelson Mandelas utsträckta hand ledde till en försoning bortom allt hopp; på senare tid har vi bevittnat slutet på politiskt våld i Nordirland och i de baskiska länderna.

- Omvälningarna i världsekonomin ställer frågor till oss. Den geopolitiska maktbalansen förändras. Orättvisorna ökar. Gårdagens trygghet visar sig inte hålla idag. Kan detta vara en anledning till att vi tänker mer på de alternativ vi har i livet?

¹⁶ ”Gemenskapens Kristus” var ett uttryck som broder Roger myntade. En teolog från Berlin, Dietrich Bonhöffer, använde redan vid 21 års ålder uttrycket ”Kristus som existerar som gemenskap.” Han skrev att ”genom Kristus är mänskligheten verkligen insluten i en gemenskap med Gud.” (Bonhöffer, *Sanctorum communio*)

¹⁷ Överallt i Kyrkan skulle man kunna ha män och kvinnor som utövar ett lyssnandets ämbete. Det finns vanliga kristna som kan lyssna till människor som behöver prata som ett komplement till dem som är vigda till ett ämbete.

¹⁸ Broder Roger, *I allt frid i hjärtat*.

¹⁹ Denna strävan att bekämpa allt som gör vårt samhälle omänskligt innebär att man ofta får gå mot strömmen. Vi bör försöka göra detta genom en konstruktiv dialog och respektera andras åsikter, som har sina rötter i olika kulturer som går mer eller mindre långt tillbaka i tiden. ”Jästen visar inte sin kraft förrän den lagts nära degen, och inte bara nära den utan blandad in i den så att man inte ser någon skillnad mellan jästen och degen.” (Kyrkofadern Johannes Chrysostomos, *Predikan 46 över Matteus evangelium*)

²⁰ Matteus 5:13

²¹ Kristus sa: ”När jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.” (Johannes 12:32) Och aposteln Paulus: ”Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna.” (Galtebrevet 3:28).

²² Se Efesierbrevet 2:14-18. Kristus bröt ner muren mellan Guds folk och andra folk; alla kan nå Gud. Solidaritet kan inte begränsas till en familj eller ett folk; den når ut förbi alla tänkbara gränser.

²³ Till exempel genom att samtala om frågor som denna: Vad är meningen med mitt liv? Vad inriktar jag mitt liv på? Vilken strävan får mig att gå åt ett visst håll?

För att skapa nya former av solidaritet – har inte tiden nu kommit att belysa tillitens källsprång?

Ingen människa, inget samhälle, kan leva utan tillit. Skadorna efter förlorad tillit lämnar djupa sår.

Tillit betyder inte blind enfald; men det är inget lätt ord. Det är resultatet av ett val, frukten av en inre kamp. Varje dag kallas vi att än en gång lämna bekymren för tilliten.

TILLIT BLAND MÄNNISKOR

Att öppna vägar för tillit svarar mot ett brådskande behov: trots en ökande tillgång till kommunikation förblir våra samhällen inrutade och avstyckade.

Murar finns, inte bara mellan folk och kontinenter, utan också nära oss, och till och med inuti människans hjärta. Tänk på alla fördomar mellan olika nationaliteter. Tänk på invandrarna, så nära oss, och ändå ofta så långt bort. Religionerna är fortfarande okunniga om varandra, och de kristna själva uppdelade i ett stort antal olika samfund.

Fred i världen börjar i vårt hjärta.

För att få igång solidaritet behöver vi närma oss varandra, ibland med tomma händer, lyssnande, och försöka förstå mannen eller kvinnan som inte tänker som vi ... och redan då kan en låst situation förvandlas.

Låt oss försöka uppmärksamma de svagaste, dem som inte finner arbete ... Vår uppmärksamhet mot de fattigaste kan vi uttrycka genom socialt engagemang. På ett djupare plan är det en attityd av öppenhet mot alla: de som står oss nära är också, i viss mening, fattiga människor som behöver oss.⁴

I mötet med fattigdom och orättvisa faller en del till föga för revolter och kan till och med frestas av blint våld. Våld kan inte vara ett sätt att förändra samhället på.⁵ Men för att försöka förstå de bakomliggande orsakerna till de ungas upprördhet måste vi lyssna till dem.⁶

⁴ Fattigdom gäller inte bara det materiella. Den kan bestå av avsaknad av vänner, oförmåga att hitta en mening i livet, ingen tillgång till sådana rikedomar som poesi, musik, konst och allt som öppnar oss för skapelsens skönhet.

⁵ I Östtyskland år 1989, inför murens fall, bad organisatörerna av en gatudemonstration alla att bära ett tänt ljus. En hand behövdes för att hålla ljuset, den andra för att skydda det från vinden och på så sätt fanns det inga händer fria för att ta till våld.

⁶ Unga spanjorer som är involverade i indignados-rörelsen i Madrid skrev till mig: "Allt kan hända om situationen inte blir bättre. Många människor är arbetslösa, de förlorar sina hem och sina grundläggande mänskliga

Motivationen till en ny solidaritet får näring genom djupt rotade övertygelser; det nödvändiga i att dela med sig är en av dem.⁷ Det är en uppmaning till delande som kan föra samman troende av olika religioner likväl som troende och icke-troende.

TILLIT TILL GUD

Solidaritet människor emellan kan finna en stabil grund i att anknyta till Gud. Ändå är tilliten till Gud så ofta ifrågasatt. Många troende bär på svåra upplevelser av det från sina studie- och arbetsplatser och ibland till och med i sina familjer.

Många är de som inte kan tro på en Gud som älskar dem personligen. Många är också de, som med stor uppriktighet ställer sig frågan: hur kan jag veta om jag har en tro?

Idag framstår tron som en risk, tillitens risk.

Tron innebär inte först och främst att sälla sig till sanningar, utan den är en relation till Gud.⁸

Den kallar oss att vända oss mot Guds ljus. Tron på Gud leder oss inte, såsom många tror, till blind underkastelse, till något som hämmar vår personliga utveck-

rättigheter. Det råder stor förvirring och ilska på grund av alltifrån orättvisa legala, ekonomiska och sociala system, en falsk demokrati som inte garanterar de medborgerliga rättigheter som är inskrivna i vår konstitution, till problem med adekvata bostäder och fysisk och mental integritet för människor... Du frågade vad Taizé kan göra för oss. Vårt svar är: ni kan göra vad ni redan gör, visa oss hur vi kan bevara den inre friden. Vi behöver era böner och all den omtanke som ni har visat oss. Ni kan också hjälpa oss genom att dela vägledningen med andra unga människor som har samma oro som oss."

⁷ Förstå exempelvis att Väst inte är så mycket kallade att ge humanitärt bistånd till Afrika som att garantera rättvisa till kontinenten. Detsamma gäller i förhållande till andra länder som Haiti. Haitis folk, med så mycket värdighet och en så levande tro, är ett av de mest illa behandlade och förödmjukade folken genom historien.

⁸ Vid många tillfällen har påven Benedikt XVI betonat att en personlig relation med Gud är trons grund, till exempel när han skrev: "Att vara kristen är inte resultatet av ett etiskt val eller en storstilad idé, men av mötet med en upplevelse, en person, som ger livet en ny horisont och en avgörande riktning." (Benedikt XVI, *Deus caritas est*, Introduktion, nr 1)

ling⁹, utan gör oss fria – fria från rädsla, fria att leva för de människor som Gud anförtror åt oss.¹⁰

Ju mer tilliten till Gud växer, desto mer vidgar sig våra hjärtan till att omfatta allt som är mänskligt överallt i världen, i alla kulturer. De blir också i stånd att välkomna vetenskaperna och teknologierna som låter oss lindra lidandet och samhället att göra framsteg.

Liksom solen är Gud alltför bländande för att bli betraktad. Men Jesus låter Guds ljus skina igenom. Hela Bibeln leder oss till denna tillit: den helt och hållet transcendente Guden stiger in i vår mänskliga verklighet och talar till oss på ett tillgängligt språk.

Vad är utmärkande för den kristna tron? Människan Jesus, och en levande relation till honom. Vi kommer aldrig att upphöra att begripa detta allt djupare.

GEMENSKAPENS KRISTUS

Vi är alla pilgrimer, sanningssökare. Att tro på Kristus betyder inte att äga sanningen, men att låta honom, som är sanningen, ta tag i oss och att gå mot dess fulla uppenbarelse.

Det som är och alltid kommer att vara den stora överraskande nyskapelsen är att Jesus överförde Guds ljus genom ett enkelt liv. Det gudomliga livet gjorde honom ännu mera mänsklig.¹¹ Genom att uttrycka sig till fullo i ett mänskligt livs enkelhet förnyade Gud sin tillit till mänskligheten, han har gjort det möjligt för oss att tro på människan. Från och med det ögonblicket kan vi inte längre förtvivla vare sig över världen eller oss själva.

⁹ Vår tro behöver ständigt bli renad från fantasi och rädsla. Ibland innebär det en inre kamp mellan tvivel och tillit. Vår intelligens deltar i denna strid och nöjer sig inte med inlärd fraser. Därför finns det i vår tid många ungdomar som inte accepterar att man bara upprepar traditionella kyrkliga formuleringar; de behöver komma fram till en personlig övertygelse för att kunna betrakta sig som troende.

¹⁰ Martin Luther kommenterar aposteln Paulus ord (1 Korinthierbrevet 9:19) "fri och oberoende av alla har jag gjort mig till allas slav", och skriver: "En kristen är en fri människa, och kan själv bestämma hur hon vill göra; hon är inte underkastad någon. En kristen är en tjänare som lyder och underkastar sig alla." (Luther, *Om en kristen människas frihet*)

¹¹ Han var inte en stor asket. Han gjorde underverk, särskilt helanden, men i det avgörande ögonblicket då han kunde ha bevisat att han var den som sänts av Gud, på korset, fanns Guds tystnad, en tystnad som han sagt ja till att dela med alla som lider. Det var svårt för lärjungarna att förstå att Jesus var en fattig messias. De kan ha hoppats att han skulle ändra den tidens sociala och politiska förhållanden; de insåg inte att han först och främst hade kommit för att rycka upp det onda med rötterna.

Genom att acceptera en våldsam död, utan att svara med våld, förde Jesus in Guds kärlek där det bara fanns hat.¹² På korset tillbakavisade han fatalism och passivitet. Han älskade ända till slutet, och trots lidandets absurda och obegripliga karaktär, fortsatte han att lita på att Gud är större än det onda och att döden inte skulle få sista ordet. Paradoxalt nog blev lidandet på korset tecknet på hans oändliga kärlek.¹³

Och Gud uppväckte honom från de döda. Kristus tillhör inte bara det förflutna; han är här för oss varje dag i det nuvarande. Han delger oss den Heliga Anden, som gör det möjligt för oss att leva med i Guds eget liv.

Centrum i vår tro är den uppståndne Kristus, närvarande mitt ibland oss, som har ett personligt band av kärlek till varje människa. Att vända våra ögon mot honom väcker förundran och en djupare förståelse av vår existens.

När vi ser mot hans ljus i bön, börjar det gradvis skina inom oss. Kristusmysteriet blir mysteriet i våra egna liv. Våra inre motsägelser och våra rädslor kanske inte försvinner. Men genom den heliga Anden, tränger Kristus igenom det som oroar oss om oss själva, till den grad att mörkret blir upplyst.¹⁴

Bön leder oss mot Gud och mot världen på samma gång.

Liksom Maria Magdalena, som såg Kristus levande på påskdagsmorgonen, är vi kallade att dela med oss av detta goda budskap till andra.¹⁵

Kyrkans kallelse är att i Kristi fred samla män och kvinnor och barn med olika språk och nationalitet över hela jorden. Kyrkan är tecknet på att evangeliet talar sanning; den är Kristi kropp, besjälad av den he-

¹² "Han svarade inte med skymford när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak till honom som dömer rättvist." (1 Petr. 2:23)

¹³ När vi konfronteras med de oskyldigas obegripliga lidande blir vi ofta villrådiga. Och frågan, ropet som ekar genom den mänskliga historien rör vid vårt hjärta: var är Gud? Vi har inga färdiga svar, men vi kan överlämna oss åt Kristus som övervann döden och som är med oss i vårt lidande.

¹⁴ Bön, betraktandet av Guds ljus, är också att lyssna. I Skrifterna förstår vi att Gud är den som talar till oss och som ibland ställer frågor till oss. Och ibland är Kristus för oss den fattige mannen som vill bli älskad och som säger till oss: "Se, jag står vid dörren och bultar." (Upp 3:20)

¹⁵ Se Joh 20:11-18.